

Госпожата богато наградила селянина и тозъ-часъ файтонджиятъ обърналъ файтона и силно почналъ да кара конетѣ.

Когато били вече доста надалечъ отъ гора-та, майката казала на дъщеритѣ си:

— Дѣца, видѣхте ли колко е велика Божия-та милость? На копринения конецъ, на който бѣ нанизанъ бисера, висѣлъ нашия животъ. Ако тоя конецъ не бѣ се скъсалъ, щѣхме да бѣдемъ избити! Нашето щастие се длѣжи на забавата ни, отъ която бѣхме толкози недоволни!

За цвѣте.

(Народна пѣсенъ).

Тръгнала е малка мома
Прѣзъ горица росенова
Да си бере росно цвѣте,
Ранъ синчець и теменуга.
Набрала е малка мома,
Набрала е деветъ китки
И тръгнала да си иде,
Но доръ била у гората,
Припаднала тъмна мъгла,
Та момата съ росни китки
Забъркала пжтечката:
Да излѣзе на поляна —
Тя навлѣзла въ планината;
Въ планината сиво стадо,
Сиво стадо съ вакълъ овчаръ.
Отговаря малка мома: